

960801-2

Svazek mezi Hospodinem a Izraelem byl odedávna interpretován po vzoru manželského slibu: byl založen na smlouvě, na oboustranném závazku, jímž obě strany něco slíbily. Závažnou otázkou tu je, zda je „věci“ přiměřené chápat tento dvoustranný závazek, jak bývá zvykem, redukováně v tom smyslu, že jeho porušení z jedné strany anulují celou smlouvu. To by byla hned dvojitá chyba. Předně tu je pochybná „kupecká“ stránka takové smlouvy, kde platí „do ut des“. Důležitější je ztráta *skutečné* budoucnosti, která je nahrazena pouhým surrogátem (je to budoucnost jen pro člověka a tedy budoucnost zdánlivá, lidsky subjektivní). Má-li se ona smlouva vztahovat ke *skutečné* budoucnosti, musí jít o budoucnost také pro Hospodina, nejen pro Izrael. A budoucnost je to, co ještě není. Inkarnace znamená nejenom vtělení, nýbrž především vstup do času a také do dějin. A je jen logickým domyšlením této okolnosti, budeme-li mluvit také o zkušenosti s časem a s dějinami, tudíž i o zkušenosti s budoucností, která „ještě není“. Cíl smlouvy jakožto oboustranného závazku nesmí být redukován na zachování nějakého původního stavu resp. na návrat k němu: nikoliv tedy nějaký návrat do ráje, nýbrž aktivní orientace na „zemi novou“, ale i na „nebe nové“. Jakákoliv relativizace nebo dokonce zpochybnění tohoto aspektu znamená misinterpretaci inkarnace a z aktuálního eschatologického dění *hic et nunc* dělá šarádu, divadlo a potěmkinádu. Neustálé exacerbace nedějinného a nečasového myšlení, charakteristické pro teologické a obecně křesťanské formy pseudozbožné (tj. religózní) „tvořivosti“, zaměřené na eschaton jako na cílovou stanici, v níž přestává veškerý pohyb, představují doklad toho, že reliktů mytických a metafyzických (tj. racionalizovaně mytických) infekce dosud nebyly překonány a že ke spolehlivé rezistenci má i stará Evropa ještě daleko.

(Písek, 960801-2.)